

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1860

гр. Пловдив, 01.08.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в закрито заседание на първи август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Бранимир В. Василев
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

като разглежда докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно частно гражданско дело № 20225300501979 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 278 ал.1 във вр. с чл.413 ал.2 от ГПК.

Постъпила е частна жалба от „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД, ЕИК 203670940, срещу разпореждане №12367/31.05.2022г. по гр.д. №6471/2022г. на РС Пловдив, XIX гр.с. Обжалвания съдебен акт е изготвен в ЕИСС, като по хартиеното дело е приложен във вид на писмен препис от електронен документ, но неподписано в тази писмена форма от съдията. Въпреки връщането на делото за подписване на съдебния акт, същото не е сторено от съда, с мотив че електронния подпис на акта в ЕИСС е достатъчен като форма за действителност

Съдът, като анализира доказателствата по делото и направените в жалбата възражения, приема за установено следното:

Частната жалба изхожда от надлежна страна и е в законния по чл.275 от ГПК срок, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

При служебна проверка за валидност на обжалвания акт съдът констатира следното. Обжалваното определение е постановено в писмена форма, но не е подписано от съдията-докладчик, съобразно изискването на чл.412 т.12 от ГПК.

Според настоящият съдебен състав крайният акт на съда, с който се отхвърля по същество искане на страната следва да бъде освен това и подписан с мастилен подпис от издалия го съдия. Вярно е че, както чл.360а от

ЗСВ, така и чл.102а ал.1 от ГПК изискват всички актове на съда да се издават в електронна форма. Същевременно обаче ГПК е запазил и изискването крайните актове на съда /било то решения, определения или разпореждания/, да се създават и в още една форма – писмена /чл.235 ал.4 от ГПК/, като този писмен акт се изисква да се подпише материално от всички съдии взели участие в постановяването му /чл.236 ал.3 от ГПК и чл. 254 ал.2 т.7 от ГПК/. Доколкото чл.102а ал.1 от ГПК е обща правна норма касаеща всички актове и процесуални действия на съда, а нормите на чл.235 ал.4 от ГПК, чл.236 ал.3 ГПК, чл.254 ал.2 т.7 и чл.412 т.12 от ГПК са специални правни норми и касаят само крайния акт на съда, то специалните правни норми следва да се приеме, че дерогират общата правна норма и от достатъчност само на електронната форма за акта изискват и писмена такава със саморъчен мастилен подпис на съдията. Това изискване за писмена форма на окончателния съдебен акт, косвено се потвърждава и от изискването чл.406 ал.3 от ГПК за правенето на надлежна бележка върху акта, въз основа на който се издава изпълнителен лист. За издаване на изпълнителен лист се изисква писмена форма /чл.408 ал.1 от ГПК/. Писмена форма се изисква по силата на чл.412 т.12 от ГПК и за заповедите за изпълнение по чл.410 и чл.417 от ГПК. Кое то също се потвърждава от изискването на чл.418 ал.2 от ГПК /норма идентична с тази на чл.406 ал.3 от ГПК/.

Поради липса на форма обжалваният съдебен акт следва да се прогласи за нищожен и да се върне делото на РС Пловдив за постановяване на нов валиден съден акт. Мотивиран така съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО разпореждане №12367/31.05.2022г. по гр.д. №6471/2022г. на РС Пловдив, XIX гр.с.

ВРЪЩА делото на РС Пловдив за постановяване на нов валиден съдебен акт.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____